

Első fejezet

*Maga jó pilóta, Corran, de azért nem egy Luke Skywalker. Corran Hornnak még most is égett az arca, valahányszor eszébe jutott, hogy Antilles őrnagy hogyan értékelte a legutóbbi szimulátorgyakorlat során nyújtott teljesítményét. A mondat egyszerű kijelentés volt. Az őrnagy nem akarta megbántani vele, de Corrannek mégis rosszul esett. *Sosem próbáltam úgy tenni, mintha annyira jó pilóta lennék* – kesergett magában, a fejét csóválva. – *Nem, csak azt akartad, hogy mindenki, aki körülötted mozog, felfigyeljen a képességeidre.**

Előrenyúlt, és elfordította az X-szárnyú szimulátor hajtóműkapcsolóit.

– Zöld Egyes négy hajtóműve üzemel! – jelentette, míg körülötte mindenütt kapcsolók, gombok és képernyők keltek életre.

– Elsődleges és tartalék energiaforrás üzemel.

Ooryl Qrygg, a kísérője szintén sikeres indításról jelentett a maga vékony hangján:

– Zöld Kettes, indulásra kész!

Zöld Hármas és Négyes is bejelentkeztek, aztán a gép ablakait helyettesítő képernyők felfénylettek, és egy üres csillagmezőt mutattak.

– Füttyös, elvégezted a navigációs számításokat? – kérdezte Corran.

A mögötte ülő, zöld-fehér festésű R2-es egység lelkesen vijjogott, és ezzel egy időben navigációs adatok árasztották el a főmonitort. Corran egy gombnyomással továbbította a koordinátákat a Zöld osztag többi pilótájának, és kiadta a parancsot:

– Hajtsátok végre a hiperugrást! A *Redemption*nél találkozunk!

Corran aktiválta a hiperhajtóművet, mire odakint a milliányi fénypont hosszú, fehér hengerré nyúlt, majd fénylő foltta ugrott össze, ami aztán forogni kezdett, és kialakult belőle egy fehérén ragyogó alagút. Corran erős késztetést érzett, hogy megmarkolja a botkormányt, és kompenzálja a forgást. Az űrben, és különösen a hiperűrben a fel és a le relatív volt. Nem igazán számított, hogy a hajója hogyan mozog a hipertérben – mindaddig, amíg megmaradt a Füttyös által kiszámított pályán, és a belépés előtt elérte a kellő sebességet, sértetlenül érkezett meg a kilépési ponthoz.

Ha belerepülnék egy fekete lyukba, az jelentősen megkönnyítené ezt a menetet – dohogott magában Corran. A *Redemption*-bevetéstől az összes pilóta rettegett. A forgatókönyv egy régebbi ütközetten alapult, amelynek során a birodalmiak evakuálást végrehajtó hajókat támadtak meg még az első Halálcsillag megsemmisülése előtt. Mialatt a *Redemption* arra várt, hogy három Medevac komp, illetve a *Korolev* korvett dokkoljon rajta, és kirakja a sebesülteket, a *Warspite* nevű, birodalmi fregatt váratlanul felbukkant a közelben, majd TIE-vadászokat zúdított ki magából, továbbá bombázókat is beleadott a keverékbe, hogy minél több kárt okozzanak a felkelőknek.

A rakétákkal megrakott bombázók valóban súlyos károkat tudtak okozni. A *Redemption*-bevetést az összes pilóta *Requiem*-bevetésnek hívta. A *Warspite* csupán négy vadászgépet és fél tucat bombázót indított – az előbbieket a pilóták „szemgolyó”-nak, az utóbbiakat „balek”-nak nevezték –, ám ezt olyan rendszerben tette, hogy a felkelő pilóták nem menthették meg a *Korolevet*. A korvett jókora célfelületet nyújtott, így a TIE-bombázók gond nélkül eltalálták.

Odakint a fénylő pontok ismét csíkokká nyúltak, majd szempillantás alatt összezsugorodtak, amikor a vadászgép kitört a hipertérből. Corran balra nézve meglátta a *Redemption*t. Pár másodperccel később Füttyös jelentette, hogy megérkezett a többi vadász és mindhárom Medevac komp. A vadászok bejelentkeztek, és az első komp megkezdte a dokkolómanővert.

- Zöld Egyes, itt a Zöld Négyes!
- Hallgatlak, Négyes.
- A tankönyv szerint megyünk, vagy csinálunk valami nagyon menő dolgot?

Corran tétovázott, mielőtt válaszolt volna. Nawara Ven a „tankönyv szerint” kifejezéssel a forgatókönyvben szereplő, alapvető taktikára hivatkozott. Ez úgy nézett ki, hogy egy pilótának a csali szerepét kell játszania, vagyis, előreszágul, hogy felvegye a harcot az első TIE-kötéllel, míg a másik három hátramarad tartaléknak. Amíg ezek a gépek a szövetségi hajók közelében köröztek, a *Warspite* meglehetősen nagy távolságból indította a saját vadászait. Amikor a másik három gép nem ezt tette, a *Warspite* felbátorodott, és az egész ütközet sokkal véresebb lett.

A gondot csak az jelentette, hogy a „tankönyv szerint” eljárás nem bizonyult különösebben jó stratégiának. Azzal járt, hogy egyetlen pilótának kellett elintéznie öt TIE-t – két szemgolyót és három balekot –, teljesen egyedül, hogy aztán megforduljon, és megütközzön még öttel. Még ha a birodalmiak hullámokban is támadtak, annak esélye, hogy valaki az összes géppel elbánik, rendkívül csekély volt.

És mostanáig minden más módszer katasztrofális eredménnyel járt.

Ugyanakkor, a Korélia melyik hűséges fia törődött valaha is az esélyekkel? – kérdezte magától gondolatban Corran, és azt felelte:

– A tankönyv szerint. Csak maradjatok otthon, és nagyon figyeljete!

– Vettük! Sok szerencsét!

– Köszönöm – válaszolta Corran, azzal a mellkasához emelte a jobb kezét, és rányomta a szerencsehozó talizmánra, amit láncra fűzve viselt a nyakában. Jóllehet a kesztyűje és a pilótaöltözete vastag szövetén át alig tudta kitapintani az érmét, az ismerős érzés, amit a bőrébe mélyedő fémkorong okozott, mosolyt csalt az arcára. *Sokat dolgozott érted, Apa, és reméljük, hogy a benne rejtőző szerencse még nem fogyott el.*

Corran bárki előtt, bármikor beismerte volna, hogy számos esetben a szerencse segítette át a nehézségeken, miközben beilleszkedett a Szövetség hadseregébe. A helyi szleng elsajátításához idő kellett – az, hogy a TIE-vadászokat szemgolyónak nevezték, az Elfogókat pedig sandának, abszolút érthető volt, de más ragadványnevek olyan logika alapján születtek, amit nem tudott megérteni. Itt, a felkelők között sok minden furcsának tűnt az előző életéhez képest, és a beilleszkedés nem ment zökkenőmentesen.

És most a győzelem sem lesz egyszerű – állapította meg magában Corran.

Megjelent a *Korolev*, és a *Redemption* felé vette az irányt, ami arra készítette Corrant, hogy megkezdje a végső ellenőrzést. Gondolatban újra és újra végigment a támadási terveken. Az előző bevetések során hátramaradt tartaléknak, míg valaki más játszotta a csali szerepét, és a rendelkezésére álltak a felvételek és az adatok, amiket Füttyös készített a TIE-ok időzítési szokásairól, repülési stílusáról és támadóvektorairól. Mialatt a szimulációk felében más kadétkok repültek a TIE-okkal, a teljesítményüket maga a szimulátor szabta meg, és a taktikájuk java részét előre beprogramozták.

Füttyös éles hangú visítása jelezte, hogy megérkezett a *Warspite*.

– Remek, tizenegy kilométer tat irányban – dörmögte Corran, azzal a botkormányt jobbra húzva tág fordulóba vitte az X-szárnyút. A végén egyenesbe hozta, és ütközésig előrelökte a tolóerő-szabályzót. Elfordított egy, a jobb oldali panelen lévő kapcsolót, és ezzel támadó pozícióba nyitotta a vízszintes stabilizátorokat.

– Zöld Egyes felveszi a harcérinkezést!

– Tapadj rájuk, mint a nyálcsík a huttra! – felelte Rhysati nyugodt és erős hangon.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik, Zöld Három – felelte Corran mosolyogva, és megbillegttette a gépét, miközben a szövetséges köteléken átvágva száguldott a *Warspite* felé. Füttyös mély hangon trillázva bejelentette, hogy felbukkant három TIE-bombázó, aztán valamivel magasabb hangra váltott, amikor két TIE-vadász csatlakozott hozzájuk.

– Füttyös, jelöld meg a bombázókat egyes, kettes és hármas célpontnak! – rendelkezett Corran, és mialatt az R2-es egység végrehajtotta a parancsot, ő maga a maximálisra növelte az elülső pajzs energiaszintjét, és a főmonitorra tette a lézerágyúk célzóprogramját. A bal kezével állított a célnégyzet kalibrációs gombján, ami a botkormányba volt beépítve, és ráállt a két vadászra.

Helyes. Úgy tűnik, három kilométer van a szemgolyók és a bombázók között – állapította meg magában, és ismét megtapogatta a pilótaöltözete alatt rejtőző érmét. Vett egy mély lélegzetet, lassan eresztette ki a levegőt, aztán megmarkolta a botkormányt, és a tűzkioldóra tette a hüvelykujját. Két kilométernél az ablakkijelzőn sárga négyzet jelent meg az elől haladó TIE-vadász körül. A négyzet zöldre váltott, miközben a gép képe rögzült a kijelző célkeresztjében, és a fülkét Füttyös éles sívítása töltötte be. Corran megnyomta a gombot, és három lézernyalábot küldött az ellenséges gépre.

Az első elhibázta a célt, de a második és a harmadik a gömb formájú hajótestbe vágódott. A hatszögletű panelek leszakadtak, és forogva repültek két különböző irányba, míg az ionhajtóművek robbanása gyorsan szétterjedő, izzó felhővé változtatta a gépet.

Corran az oldalára döntötte a hajóját, és átszárguldott a felhő középpontján. A másik vadász felől érkező sugárnyalábok fényre gyújtották az elülső pajzsát, és lehetetlenné tették a számára, hogy tisztán lássa a TIE-t. Füttyös ingerülten siránkozott amiatt, hogy íme, célpont lett belőlük. Corran leadott egy kapáslövést, és ugyan tudta, hogy talált, de a TIE elhúzott mellette, és folytatta útját a *Korolev* felé.

Itt az idő, hogy új fejezetet írjunk a Redemption-forgatókönyvhöz – gondolta Corran, azzal szinte nullára levette a tolóerőt, és hagyta lassulni az X-szárnyút, majd kiadta a parancsot:

– Füttyös, hozd be az egyes célpontot!

A főmonitoron megjelent az első TIE-bombázó képe. Corran átváltotta a tűzvezető rendszert protontorpedóra. Az ablakkijelzőn egy, az előzőnél nagyobb négyzet jelent meg, Füttyös pedig halalkan sípolgatva adatokkal látta el a löelemképzőt.

– Zöld Egyes, a sebességed egy százalékra csökkent. Ne segítsünk?

– Köszönöm, Zöld Kettes – válaszolta Corran. – Arra semmi szükség.

– Corran, mit művelsz?

– *Novellát* faragok a könyvből – felelte Corran, és magában hozzátette: *remélem*.

Az ablakkijelző hirtelen vörösbe borult, és Füttyös folyamatos sípolást hallatott. Corran a tűzkioldót megnyomva kilőtte az első lövedéket.

– Fogd be a kettest! – mondta aztán, mire a kijelző előbb sárgán villogott, aztán vörösre váltott, ő pedig elindította a második lövedéket.

Visszaszámlálók mutatták a hátralévő időt, mialatt a lövedékek a TIE-ok felé száguldottak. Corrantól két kilométerre az első célba talált, és széthasította az első bombázót. Pár másodperccel később a második is eltalálta a célpontját. Erős fény ragyogott fel a szimulátor belsejében, majd gyorsan elhalványult, és a képernyőn ismét a fekete űr látszott.

– Fogd be a hármast! – mondta Corran. Miközben kiadta az utasítást, már tudta, túl közel van a harmadik bombázóhoz ahhoz, hogy torpedóval eltalálja. – Parancs törölve! – tette hozzá sietve. Ismét növelte a tolóerőt, és amint az ellenséges gép elhúzott mellette, utána fordult, és üldözőbe vette. Visszaváltotta a tűzvezetőt lézerágyúra, és kissé jobbra fordulva ráállt a bombázó hátuljára.

A balek pilótája megpróbálta lerázni. Balra rántotta a kettős testű hajót, aztán belekezdett egy hosszú ívű, jobbos fordulóba, de Corran nem óhajtotta elveszíteni. Csökkentette a sebességet, hogy a bombázó előtte maradjon, és vele együtt fordult. Amint a másik gép egyenesbe állt, ő is szintre hozta az X-szárnyút, és leadott két lövést. Pár pillanattal később a löelemképző jelezte, hogy az ellenséges gép héjazata megsérült.

A bombázó erősen bedőlve jobbra fordult. Corran is fordulóba vitte a gépét, majd úgy kormányzott, hogy a birodalmi egység

a célkeresztjében maradjon, és a kellő pillanatban kétszer megnyomta a tűzkioldót. Mindkét lövésével célba talált, és a testes gép szilánkokra robbant előtte.

Corran ekkor ismét ráadta a teljes tolóerőt, és keresni kezdte azt a vadászt, amelyiket az imént elvettette. Amikor felfedezte, a gép két kilométerre járt tőle, és a *Korolev* felé tartott. Ezenfelül talált még öt TIE-t, amelyek a korvett felől közeledtek, bár ekkor még tizennyolc kilométer választotta el tőlük. *A pokolba, a bombázóhoz több idő kellett, mint amennyit eredetileg szántam rá.*

Ismét aktiválta a torpedók célzóprogramját, és ráállt a megmaradt vadászra. Mintha egy örökkévalóság kellett volna ahhoz, hogy az ablakkijelző vörösre váltson. Corran kilőtt egy torpedót, végignézte, hogy az utoléri és megsemmisíti a vadászt, aztán az új TIE-okra fordította a figyelmét.

– Zöld Egyes, akard, hogy beavatkozzunk? – kérdezte a Zöld Kettes az adóvevőn keresztül.

– Egyelőre nem – válaszolta Corran gondolkodás nélkül. – A *Warspite* még itt van, és bármikor indíthat még egy köteléket. – Sőhajtott egyet, és hozzátette: – Repüljtek úgy, hogy szükség esetén elkaphassátok a vadászokat, de maradjatok a *Korolev* egy kilométeres körzetében!

– Vettem! Rajta vagyunk.

Helyes – gondolta Corran. – *Lekötik a vadászokat, amíg én elintézem ezeket a balekokat.*

Ekkor tanulmányozni kezdte a Füttyöstől kapott navigációs adatokat. A *Korolev*, a bombázók és az ő X-szárnyúja egy gyorsan zsugorodó háromszöget alkottak. Ha közvetlenül a bombázók felé repül, akkor jókora ívet ír le, ami sok idő lenne, ráadásul a támadók elég közel kerülnek a korvetthez ahhoz, hogy kilőjék a torpedóikat. Ami az egész küldetés kudarcát jelentette volna.

– Füttyös, számíts ki nekem egy elfogási pontot, ami a *Korolev*-től hat kilométerre van! – mondta Corran.

Az R2-es szinte megvetően füttyögött, mintha ez a számítás olyan egyszerű lenne, hogy egy emberi lény is elvégezhetné volna fejben. Corran a megadott koordináták felé fordult, és látta,

hogy körülbelül egy perce lesz elintézni a bombázókat, mielőtt azok tüzet nyithatnának a *Korolevre*. És ennyi idő aligha lehetett elég...

Két kapcsolót átváltva a védőpajzsok és a lövegek minden energiáját átirányította a hajtóműveknek. A gyorsuláskompenzátor-nak kellett egy másodperc, hogy rákapcsoljon, így miközben a gép előrelódult, Corran akkora erővel préselődött az ülésébe, hogy elakadt a lélegzete. *Ezek után nagyon remélem, hogy bejön a trükk* – dohogott magában.

– Zöld Egyes, a *Warspite* a hiperűrbe ugrott – jelentette a Zöld Hármas. – Megtámadjuk a vadászokat?

– Megerősítem, Hármas! Kapjátok el őket! – válaszolta Corran abban a biztos tudatban, hogy a társai hamar végeznek a TIE-vadászokkal. Ezzel ugyan elvették tőle a teljes dicsőséget, de arról örömmel lemondott, ha cserébe a korvett sértetlen marad.

Antilles őrnagy alighanem egyedül is elbánná velük, de hát az ő X-szárnyújának oldalát két Halálcsillag szimbóluma díszíti.

– Füttös, jelöld meg a bombázókat, négyes, ötös és hatosként! – rendelkezett Corran. Az elfogási ponttól három kilométer választotta el, és hozzáadott még harminc másodpercet a harchoz szükséges időhöz. – Fogd be a négyest!

A löelemképző azt mutatta neki, hogy negyvenöt fokos szögben közeledik a célpontok röppályájához, és máris eléjük került. Gyorsan visszairányította az energiát az ágyúkra és a pajzsokra, sőt, még többet vont el a négy Incom 4L4 fúziós hajtóművektől, és azt is a fegyverekre és a pajzsokra küldte, hogy azok minél gyorsabban feltöltődjenek.

Mindennek köszönhetően a sebessége csökkenni kezdett. A botkormányt maga felé húzva, illetve oldalra nyomva úgy fordult, hogy szemtől-szemben legyen a bombázókkal. Aztán kissé balra fordult, mígnem az első balek megjelent a célkeresztben.

Az ablakkijelző sárgára váltott, majd röviddel ezután vörösbe borult. Corran eleresztett egy torpedót.

– Fogd be az ötöst! – parancsolta. A kijelző azonnal vörös fény-nyel világított, és Füttyös éles hangon füttyült. Corran kilőtt egy második lövedéket, és rögtön azt hadarta: – És most a hatost!

Füttyös valósággal visított.

Corran lenézett a képernyőre. A torpedótalálatokról szóló jelentések között szerepelt egy értesítés, amit Zöld Kettes küldött.

– Zöld Kettes, jelentést kérek! – mondta fennhangon Corran.

– A fickó eltűnt, Egyes.

– Elkapta valaki?

– Nincs idő csevegésre... – mondta a Zöld Négyes, de a hangja hangos sistergésbe veszett.

– Rhysati?

– Egyet elkaptam, Corran, de ez az utolsó, ez átkozottul jó!

– Tarts ki!

– Megteszem, amit tudok.

– Füttyös, fogd be a hatost!

Az R2-es egység furcsa, sziszegő hangot hallatott. Az utolsó bombázó már az elfogási ponton túl járt, és egyesén a *Korolev* felé tartott. A pilótája lassan, de folyamatosan orsózott a gépével, ami megnehezítette a löelemképzőnek, hogy célra álljon. Ugyanakkor, a *Korolev* elég nagy volt ahhoz, hogy akár még egy orsózó gép célzórendszere is befogja.

És ha egyszer befogta, a Korolevből úrszemét lesz – gondolta Corran, azzal visszaváltott lézerekre, és tovább száguldott. Noha még két kilométer választotta el a céltől, leadott pár lövést. Tudta, hogy ebből a távolságból a találat valószínűsége elég csekély, de a lövedékei a gép közvetlen közelében húztak el, és adtak valamit az ellenséges pilótának, amin elgondolkodhatott. *És én azt akarom, hogy rám gondoljon, ne pedig az előtte legelésző nerf-vettre.*

Ismét a hajtóművekbe irányított minden energiát, és sikerült tovább gyorsítania a gépét. Leadott még két lövést, és úgy tűnt, megijesztette vele a TIE-pilótát, de a gép már befogási távolságon belül járt. A bombázó egyre lassulva orsózott, ami alighanem azt jelentette, hogy a pilóta célba veszi a korvettet. Ám pár pillanattal

később, amikor Corran is célzott az ágyúival, a bombázó egy pillanatra egyenesbe jött, majd kifordult balra.

A koréliai résnyire húzta a szemét. *Minden bizonnyal Bror Jace vezeti azt a nyavalyást, és úgy gondolja, itt az idő, hogy visszavágjon.* A thyferrai ember férfi Corran véleménye szerint az osztag második legjobb pilótája volt. *Ki fogja nyírni a Korolevet, aztán holtom napjáig hallgathatom a kéréseit. Hacsak...*

Corran minden energiát az elülső védőpajzsba irányított, bár ettől hátulról ugyanolyan védtelen lett, mint a pajzsral egyáltalán nem rendelkező TIE-bombázó. Követte Jace-t, aki szűk hurkot írt le a gépével, és mindvégig teljes tolóerővel repült. Amint mindketten szintre hozták a hajójukat, Corran eleresztett egy kapcsoló lövést. A sugárnyaláb súrolta a TIE egyik paneljét, de Jace az X-szárnnyú tűzvonal alá repült.

– Na gyerünk, most elkaplak! – mormolta Corran, azzal előretolta a botkormányt, hogy a merülő bombázó után menjen, de mivel vagy jó húsz százalékkal gyorsabban száguldott, mint Jace, tágas hurkot repült. Mire befejezte a manővert, és egyenesbe rántotta a gépét, Jace már mögötte járt, és gyors kanyarral ráfordult az ő tatjára.

Mielőtt az ellenfele kilőhetett volna egy-két torpedót, Corran szűk ívű, balos fordulóba kezdett, és pillanatok alatt kicsúszott a bombázó tűzmezőjéből. *Alapvető manőver, alapvető reakció* – bölcselkedett magában, és anélkül, hogy lepillantott volna a műszereire, vagy akár odafigyelt volna Füttyös visítására, levette a tolóerőt, és átkergette az energiát, hogy feltöltse a pajzsait. *Még egy másodperc...*

Jace azzal reagált Corran kitörésére, hogy aktiválta a fékrakétáit, közben ő is balra fordult, és mivel a gépe jelentősen lelassult, sikerült az X-szárnnyú pályáivén belül maradnia. És mire a végén szintre állt, nagyon közel került az X-szárnnyúhoz – *túl közel van ahhoz, hogy torpedót indítson, de az ágyúit még használhatja.*

A TIE nyílegyenesen száguldott az X-szárnnyú felé. Corran meghallotta a közelségi riasztó visongását, és szinte érezte Jace izgatótságát. Tudta, hogy az ellenfele mindjárt lead egy gyors lövést,

aztán talán visszatér még egyre, mert dühös, amiért az X-szárnyú utolérte, de nyilván örömmel kinyírja őt, mielőtt megy, és végez a *Korolev*vel.

Corran egy gombnyomással minden energiát a hátsó pajzsokba irányított.

A következő pillanatban a gépe mögött, attól körülbelül húsz méterre kialakult a félgömb alakú, láthatatlan energiamező. A sugárnyalábok és a kinetikus lövedékek megállítására és szétszematására tervezett pajzs könnyedén megóvta a hajót a bombázó ikerágyújának tölteteitől. Még egy-két torpedót is megfogott volna, bár azok robbanása valószínűleg megsemmisítené magát a pajzsot.

A protontorpedóknál jóval súlyosabb és nagyobb TIE-bombázó át tudott volna törni a védelmi rendszeren, és elpusztíthatná a vadászt, csak hogy lapos szögben érkezett, és lepattant a pajzsról. Az ütközés elemésztette a hátsó pajzs energiájának felét, és alaposan megrázta az X-szárnyút, de máskülönben a hajó sértetlen maradt.

A pajzsral nem rendelkező bombázóról már nem lehetett elmondani ugyanezt. Az energiamezővel való ütközés pillanatában nagyjából akkora erők hatottak rá, mint amekkorák egy felszíni járműre hatnak, ha hatvan kilométeres óránkénti sebességgel nekimegy egy vasbeton falnak. Viszont egy ilyen ütközés jellemzően nem sok kárt tesz a felszíni járművekben, azok sokkal kevésbé sérülékenyek, mint a csillagvadászok. A bombázó jobb oldali vezérsíkjá alul-felül befelé hajolva, szabályosan rágörbült a pilótafülkére. Ezenfelül mindkét gondolája elferdült, a hajtóművek kimozdultak az eredeti, gondosan kalibrált pozíciójukból, és így a gép irányíthatatlanná vált – pillanatokkal később már vadul pörögve bukácsolt, és összevissza kanyargott a szimulátor virtuális terében.

– Zöld Hármas, láttad ezt? – kérdezte Corran, és miután nem kapott választ, hátraszólt a droidjának: – Füttyös, mi történt a Hármassal?

Az R2-es bánatos csipogással felelt.

A sith-ivadék – szitkozódott magában Corran, és átváltotta a pajzsvezérlőt, hogy ugyanannyi energia jusson a tatba, mint az orrba.

– Hol van?

A főmonitoron megjelent egy magányos TIE képe – a gép éppen rácsapást hajtott végre a *Korolevre*. A fürgé egység szédítően cikázott a korvett felett, és könnyedén kitért a neki szánt lövedékek elől. *Ehhez nagyon bátornak kell lenni* – vélte magában Corran. – *Vagy arrogánsnak. És itt az idő, hogy a fickó megfizessen ezért az arroganciáért.*

Átváltotta a tűzvezető rendszert protontorpedóra, és a TIE felé vette az irányt. A löelemképző hamarosan befogta a gépet, ami ugyan megpróbált kitörni, de a *Korolevről* érkező turbólézer sorozatok jelentősen behatárolták a mozgásterét. Corran előtt az ablakkijelző vörösbe borult, és ő azonnal kilőtte a torpedót, majd azt mormolta:

– Még egy szemgolyó a listára.

A lövedék nyílegyenesen száguldott a vadász felé, ám a pilóta szűk ívben balra fordulva kitört oldalra, így a torpedó elsuhant mögötte. *Szép manőver!* – gondolta Corran, közben a gépe orrát lefelé nyomva üldözőbe vette a TIE-t, ám az valahogy eltűnt előle, és pár másodperccel később mögötte bukkant fel. Ekkor keményen jobbra és maga felé rántotta a botkormányt, majd rögtön ezután balra húzta, és orsózott egyet.

Sugárnyaláb találata rázta meg a kabint. *Szerencse, hogy ilyen erős a hátsó pajzsom* – állapította meg magában Corran, majd energiát vont el a fegyvereitől, amit a pajzsgenerátorokba küldött úgy, hogy előre és hátra is ugyanannyi jusson. Ezt követően a gépét jobbra-balra rángatva kitért a hátulról érkező sorozatok elől, de minden töltet sokkal közelebb volt hozzá, mint szeretne volna.

Tudta, hogy Jace vezette azt a bombázót, márpedig Jace volt az egység egyetlen pilótája, akitől nagyon nehezen lehetett megszabadulni. *Kivéve a parancsnokunkat* – gondolta Corran, és elmosolyodott. – Nocsak, Antilles őrnagy, eljött megnézni, hogy mennyire vagyok jó pilóta? Akkor hadd tartsak egy kis bemutatót!

– Kapaszkodj, Füttyös, mert ez egy kicsit rázós lesz! – mondta fennhangon, és nem törődött az R2-es rosszkedvű morgásával.

A jobb oldalára döntötte a gépét, aztán felhúzta az orrát, így jobbra fel tört ki az eredeti pályasíkjából. A TIE kitartóan követte, majd szűkítette az ívet, hogy csökkentse a távolságot. Corran megint az oldalára döntötte az X-szárnyút, és ezúttal merülésbe fordult. Visszavette a tolóerőt három másodpercre, majd keményen maga felé rántotta a botkormányt, és egy gyors hurokkal a TIE mögé került.

Tűzet nyitott, de a lövedékek messze elkerülték a TIE-t, ami az utolsó pillanatban balra fordult. Corran teljes tolóerővel gyorsított, és szintén balra fordulva követte az ellenfelét. A kellő pillanatban lekapta a tolóerőt, felhúzta a gépe orrát, és egy szűk ívű hurokkal ismét a vadászgép mögé siklott. A TIE ekkor jobbra tört ki, míg Corran balra fordult.

A főmonitort figyelve látta, hogy a kettejüket elválasztó távolság előbb gyorsan növekedik – közel másfél kilométerre –, aztán egyre lassabban. *Jól van, tehát szemtől szembe akarod? Részemről rendben. Nekem van pajzsom, neked nincs.* Corran úgy gondolta, ha Antilles őrnagy virtuális öngyilkosságot akar elkövetni, akkor ő örömmel segít neki ebben. Maga felé rántotta a botkormányt, egy gyors hurokkal visszafordult, majd visszaállította a gépét az eredeti síkjára. *Megyek feléd!*

A két vadászgép gyorsan közeledett egymáshoz. Corran befogta az ellenfelét, és várta a megfelelő pillanatot. Pajzsok híján a TIE-nak egyetlen találat is elég lett volna, és Corran tiszta munkát akart végezni. A célnégyzet zöld fénnel villogott, miközben a birodalmi gép hol kisiklott a középvonalból, majd ismét visszakerült oda, aztán folyamatos, zöld fénnel világított, amikor a löelemképző rögzítette a célt.

A TIE már a maximális lőtávolságból tűzet nyitott, és egy-két töltet súrolta az X-szárnyú pajzsait. Ebből a távolságból a lézerek nem okozhattak károkat, és e tény ismeretében Corran azon kezdett töprengeni, Antilles őrnagy miért pazarolja az energiát. Aztán, amikor azt látta, hogy az ablakkijelző ismét villogni kezd,

rádöbbsent, hogy mi történik. *A pajzsok villogása megzavarja a löelemképzőt! Jobb lesz, ha azonnal végzek vele.*

Corran megnyomta a tűzkioldót, és vörös lézernyalábokat küldött a szemből közeledő TIE felé. Nem tudta megállapítani, hogy eltalált-e valamit. Fények villogtak a fülkében, és Füttyös dühösen visított. A főmonitor elsötétült, a pajzsok leálltak, és a fegyverzetvezérlés is beszüntette a működést.

Corran a fejét ide-oda kapkodva elnézett jobbra és balra, majd azt kérdezte:

– Hol van? Füttyös, látod valahol?

A főmonitor életre kelt, és diagnosztikai jelentés kezdett legördülni rajta. A kárjelentéseket vérvörös keret zárta körül: „szenzorok: működésképtelenek, lövegek: működésképtelenek, pajzsok: működésképtelenek, hajtóművek: működésképtelenek”.

– Egy fetrengő hutt vagyok, aki csak úgy sodródik az űrben – morogta Corran az adatokat fürkészve.

Most, hogy az X-szárnnyú szenzorai nem működtek, az R2-es csak akkor tudta volna megállapítani az ellenséges gép helyzetét, ha a saját, korlátozott hatótávolságú szenzoraival észleli a TIE-vadászt. Füttyös ezt bánatos csipogással és trillázással tudatta a pilótával.

– Nyugalom, először a pajzsokat hozd vissza! Siess! – kérte Corran, és körülnézett, hátha szabad szemmel is felfedezi az ellenfelét. *Hagyja, hadd főjek a saját levemben, ugye, uram? Előbb kinyírja a Korolevet, aztán visszatér hozzám.* Corran elkedvetlenedett, aztán megborzongott, mert olyan érzése támadt, hogy jeges szél söpör végig a hátán. *Igaza volt, nem vagyok egy Luke Skywalker. Örülök, hogy azt gondolja, nem vagyok olyan rossz, de azt akarom, én legyek a legjobb.*

A csillagmezőt mutató képernyők hirtelen elsötétültek. A szimulátorkabin fedele nyílni kezdett, és Corran nevetést hallott. Majdnem lecsapta az arca elé a sisakja sötét védőlemezt, hogy a barátai ne lássák, szégyenében elvörösödött. *Hagyd már, veheted úgy is, hogy ez a büntetésed!* – szólt rá magára gondolatban, azzal felállt, lekapta a sisakját, és a fejét rázva megszólalt:

– Legalább, vége van!

Nawara Ven, a twi'lek pilóta összeütötte néhányszor a tenyerét, és azt felelte:

– Minő szerénység, Corran!

– Tessék?

A twi'lek mellett álló szőke nő sugárzó mosollyal nézett fel Corranre, és felszólalt neki:

– Megnyerted a *Redemption*-bevetést!

– Micsoda?

A szürke és zöld bőrű gand bólogatott, rátette a sisakját Corran szimulátorának orrára, és megszólalt:

– Kilenc találatot értél el. Jace most aligha táncol örömeiben.

– Köszönöm a jó hírt, Ooryl, de akkor is kinyírtak – válaszolta Corran, és kiugrott a kabinból. – Az a pilóta, aki elintézt titeket, Antilles őrnagy volt, és engem is elkapott.

– Ő sokkal régebb óta csinálja ezt, mint én – felelte a twi'lek a vállát vonogatva –, úgyhogy nincs abban semmi meglepő, ha elintézt engem.

Rhysati lehorgasztotta a fejét, amitől aranyló haja szétterült a vállán, és azt mormolta:

– Igazából az a meglepő, hogy ennyi idő kellett neki ahhoz, hogy elbánjon velünk. Biztos vagy benne, hogy kinyírt?

Corran elgondolkodott egy pillanatra, majd azt felelte:

– Nem emlékszem, hogy láttam volna a küldetés vége üzenetet.

– A jelek szerint még nem sokszor haltál meg ezekben a szimulátorokban – állapította meg Rhysati nevetve –, máskülönben tudnád, hogy megtörtént-e vagy sem. Lehet, hogy eltalált téged, de nem végzett veled. Túlélted és győztél.

Corran előbb meglepődve pislogott, majd elmosolyodott, és azt felelte:

– És elkaptam Brort, mielőtt elintézte a *Korolevet*. Ezt még vettem.

– Annak rendje és módja szerint – szólt közbe egy barna hajú, kék szemű férfi, és átnyomakodott Ooryl és Nawara között. – Maga kivételesen jó pilóta.

– Köszönöm, uram!

A férfi a jobb kezét előrelendítve hozzátette:

– Már azt hittem, elkaptam, de amikor kilőtte a hajtóművet, a torpedója elintézett. Szép munka!

Corran tétozva fogta meg az ismeretlen férfi kezét. Az illető fekete pilóta-kezeslábast viselt, amin nem szerepelt sem a neve, sem rangjelzés, bár a bal alkarján sorakozó sávok azt hirdették róla, hogy részt vett a Hothnál, az Endornál és a Bakuránál vívott csatákban.

– Tudja, maga aztán ért a TIE-vadászhoz! – felelte Corran elismerő hanghordozással.

– Ez igazán kedves öntől, Horn úr. Egy kicsit talán berozsdásodtam, de valóban élveztem ezt a menetet – válaszolta a férfi, azzal elengedte Corran kezét, és hozzátette: – A következő alkalommal jobban megdolgoztatom!

Ekkor egy hadnagyi egyenruhát viselő nő megfogta a TIE-pilóta karját, és fojtott hangon azt mondta:

– Uram, Ackbar admirális várja önt. Ha volna szíves követni...

A férfi biccentett a négy X-szárnnyú pilótának, és búcsúzóul még odaszólt nekik:

– Valamennyien jól repültek! Gratulálok a győzelemhez!

Corran pár pillanatig a távolodó alakot fürkészte, majd dörögni kezdett:

– Azt hittem, Antilles őrnagy vezeti azt a TIE-t. Azt akarom mondani ezzel, ahhoz, hogy valaki elkapjon titeket, olyan kiváló pilótának kell lennie, mint amilyen ő.

Nawara Ven megmozgatta a fejcsápjai végét, és azt felelte:

– A jelek szerint ez a fickó *olyan* kiváló.

– Nagyságrendekkel jobb nálam – dünnyögte Rhysati lassan bólogatva.

– De legalább láttátok őt – jelentette ki a gand, és három ujjával dobolt Corran szimulátorának burkolatán. – Elkapta Oorylt, miközben Ooryl a kísérőjét figyelte. Ooryl most szabad hidrogén a szimulációs térben. Az az ember nagyon tud.

– Eddig rendben, de ki ez az alak? – kérdezte Corran gondterhelten. – Nem Luke Skywalker, az egyértelmű, de a Zsivány osztaggal harcolt a Bakuránál, és túlélte az endori csatát.

– Az Endor-sáv közepén volt egy fekete folt – fűzte hozzá a twi’lek, és vörös szemében furcsa fény táncolt. – Ami azt jelenti, a fickó részt vett a Halálcsillag elleni támadásban, és túlélte.

Rhysati felemelte a jobbját, átölelte vele Corran nyakát, majd az öklével óvatosan megdörzsölgette a koréliai állát, és azt kérdezte:

– Mit számít, hogy kicsoda ő?

– Rhys, a fickó kinyírt hármat a legjobb pilótáink közül, és az én gépemet is megbénította, majd közölte, hogy egy kicsit berozsdásodott. Tudni akarom, ki ő, mert az biztos, hogy veszélyes.

– Lehetséges, de a mai napon nem ő a legveszélyesebb pilóta. Mert az te vagy! – jelentette ki Rhysati, és a bal karját Nawara jobb könyöke köré fonta. – Szóval, Corran, felejtsd el, hogy valaha biztonsági tiszt voltál! Nawara, te felejtsd el, hogy ügyvéd voltál, és hagyjuk ennyiben ezt a dolgot. Ma valamennyien pilóták vagyunk, és ugyanazon az oldalon állunk. – Ekkor kedves mosolyt varázsolt az arcára, és hozzátette: – És a férfi, aki a mai napon megnyerte a *Redemption*-bevetést, most meghívja a bajtársait, hogy elfogyasszák mindazt az ételt és italt, amit beígért nekik arra az esetre, ha győzelemre segítik.